VIDU52-4-14

ග්‍රාමීය නිෂ්පාදන බලවේග සංවර්ධනය කිරීම*

පී. වී. එස්. ද සිල්වා

"ලේක් හවුස් ඉන්වෙස්ට්මන්ට්ස්" විසින් 1973 දී පළකරන ලද "*Some Heretical thoughts on Economic Development*" කෘතියෙන් උපුටා ගත්තකි.

අද අප රටෙහි පවතින වැදගත් ආර්ථික ගැටළුව වූ කල් ග්‍රාමීය නිෂ්පාදන බලවේග සංවර්ධනය කිරීමේ ප්‍රශ්නයයි. නිෂ්පාදන බලවේග යනුවෙන් අදහස් කෙරෙනුයේ නිෂ්පාදනයට අදාළ මාර්ග හා තාක්ෂණයත්, ශ්‍රම නෛපුණ්‍යය හා ශ්‍රම ඵලදවත්ය.

ඇයි අප ග්‍රාමීය අංශය ගැන පමණක් කතා කරන්නේ? නාගරික නිෂ්පාදන බලවේග ගැන හෝ නාගරික සහ ග්‍රාමීය යන අංශ දෙකම ගැන හෝ සලකා නොබලන්නේ ඇයි? නාගරික නිෂ්පාදන බලවේගවල සංවර්ධනය බොහෝ සෙයින්ම විදේශීය උපකරණ විදේශීය තාක්ෂණය, විදේශීය යෙදවුම් හා විදේශීය විශේෂඥ දැනුම පමණක් පිළියරණ කොට ඇතිබව පළමුවෙන්ම කිව යුතුය. කාර්මික අංශයේ ආයත ආදේශන භාණ්ඩ නිෂ්පාදනයේ උපරිම සීමාවට අපි ළඟාවී සිටිමු. තවද විදේශ වෙළඳ පොළෙහි එම භාණ්ඩ සඳහා තැනක් ලබාගැනීමද දිනෙන් දිනම අසීරු තත්ත්වයකට පත්වෙගෙන එයි. එමනිසා ඉතා බැරෑරුම් විදේශ විනිමය හිඟයක් යටතේ නාගරික ආර්ථිකය දියුණු වී යාම වෙනුවට මැරී යාමේ ලකුණු පහළව ඇත. මෙබඳු අවස්ථාවකදී නාගරික ආර්ථිකයට සංවර්ධනයක් ඇතිවිය හැක්කේ විදේශ මූලධනයේ උපාංගයක් ලෙස පමණි. රටක වාතාවරණය පිළිබඳව විදේශීය රටවල් අතිශයින් සැලකිලිමත්වන බැවින් හා උපාංග ආර්ථිකයක් පවත්වාගෙන යාමට රටක් තෝරාගැනීමට මත්තෙන් ඒ පිළිබඳව එම රටවල් සුපරීක්ෂාකාරී වන නිසා මෙම මාර්ගයද දැන් ඇහිරී ඇත. දෙවනුව අප රටෙහි ලැබගත හැකි නාගරික තාක්ෂණය හා විශේෂඥ දැනුම විදේශීය මට්ටම් හා සමකර බලන විට ඉතාමත් පහත් තත්ත්වයකින් යුතු වුවද, පිටරටකට ගැති නොවී ස්වෝත්පාදකව නාගරික නිෂ්පාදන බලවේග සංවර්ධනය කිරීමට ප්‍රමාණවත් නොවුවද එය ගම්බද ප්‍රදේශවල තාක්ෂණික මට්ටමට වඩා නිසැකයෙන්ම උසස් වේ. අවම ප්‍රමාණයක් විදේශ විනිමය වැය කිරීමෙන් ග්‍රාමීය නිෂ්පාදන බලවේග ශීඝ්‍රයෙන් සංවර්ධනය කිරීමේ හැකියාවක්ද එයට ඇත. තෙවනුව කර්මාන්ත අංශයෙහි ආයාත ආදේශන මීට වඩා දියුණු කොට ප්‍රයෝජනයට ගැනීමට හැකියාවක් නොමැති වුවද කාර්මික නොවූ අංශය මෙම හැකියා මනාසේ දියුණු කළ හැකි සරු කෙතක්ව පවතී. අපගේ වාර්ෂික ආයාතයන්ගෙන් අඩක් පමණ ආහාර හා කෘෂි අමුද්‍රව්‍ය සඳහා තවමත් වැයවේ. එමනිසා අද අපට නිරතුරුව මුහුණ පෑමට සිදුවන විදේශ විනිමය ප්‍රශ්නයට විසඳුමක් ලබාගත හැකිවනුයේ ග්‍රාමීය අංශයේ තීරණාත්මක නව මං වලිනි.

නිෂ්පාදන බලවේග ශීඝ්‍රයෙන් සංවර්ධනය කිරීමට අවස්ථාව හා මාර්ගද ඇත්තේ නාගරික අංශයේ නොව ග්‍රාමීය අංශයෙහි බව මෙයින් පැහැදිලිවම පෙනේ. එපමණක්ද නොව, ග්‍රාමීය ආර්ථිකයේ සංවර්ධන වේගය නිර්ණය කෙරෙනුයේ නාගරික ආර්ථිකයේ සිට සම්පත්, තාක්ෂණය හා පුහුණු ශිල්පීන් ගම කරා යොමුකිරීමේ විශාලත්වය මතය. මේ නිසා ග්‍රාමීය හා නාගරික නිෂ්පාදන බලවේග දෙකම එක්විට සංවර්ධනය කළ හැකි නොවේ. ග්‍රාමීය ආර්ථිකය සංවර්ධනය කිරීමේදී මීට ප්‍රති විරුද්ධ වූවක් සිදුවේ. එනම් නාගරික ආර්ථිකයේ ඇතැම් විස්තීර්ණ අංශ සංකෝචනය වීමද එමගින් සිදුවිය හැකිය. අප පිවිසි මාර්ගයෙහි කෙළවර ඇහිරී ඇත. තව දුරටත් මුරණ්ඩු ලෙස නිෂ්ඵල ව්‍යායාමයක නොයෙදී එම මාර්ගයේ ආපස්සට ඒම දැන්වත් කළ යුතු නොවේද? මෙය නාගරික ප්‍රතිපත්ති සැලසුම්කරුවන් විසින් තීරණය කළ නොහැකි දුෂ්කර කාර්යයකි. නාගරික අර්ථ ක්‍රමය පරිහානිය කරා එළඹී ඇතිබවත්, වඩ වඩාත් විදේශාධාර යෙදවුම්වලින් එම පිරිහීම පමා කර ගැනීම පමණක් සිදුකළ හැකි බවත් වටහාගතහොත් තීරණයක් ගැනීම වඩා පහසුවනු ඇත. අප මෙ අවස්ථාවේදී පවා ආපස්සට ගමන් කොට අපට විවෘතව ඇති අනෙක් මාර්ගය ඔස්සේ ගමන් නොකළ හොත් පහර වැදෙන විට කිසිවක් කරකියා ගත නොහැකි තත්ත්වයකට අප පත්වනු ඇත. තවත් මාර්ගයක් විවෘතව පවතිද යන්න ගැන කුහුලක් ඇති නම් උතුරු වියට්නාම අත්දැකීම මෙනෙහි කිරීම වටී. වියට්නාමයේ නාගරික ජීවිතයට ඇමෙරිකානු ප්‍රහාර එල්ල වූ දීර්ඝ සමයේදී ඔවුන්ට ප්‍රාන්ත දේශවල බල සංචිත උපයෝගී කරගැනීමට පුළුවන්කමක් තිබිණ.

නාගරික අංශයෙහි සම්පත්, තාක්ෂණය, නිපුණතා හා විශේෂඥ දැනුම ග්‍රාමීය අංශයෙහි විශාලවශයෙන් යෙදවීම අවශ්‍ය වුවද, එය ග්‍රාමීය නිෂ්පාදන බලවේග සංවර්ධනය සඳහා ප්‍රමාණවත් සත්‍යයක් නොවේ. මෙම බලවේග ක්‍රියාත්මක වන්නාවූ රාමුව ඇතුළත ආර්ථික සම්බන්ධතා පරිණාමය වීමද ඒ හා සමාන වූ වැදගත්කමකින් යුතුවේ. ග්‍රාමීය ආර්ථිකයේ පසුබැසීමට හේතුවන මූලික කරුණ නම් ග්‍රාමීය නිෂ්පාදන බලවේග වර්ධනයට බාධාවක්ව පවත්නා මෙබඳු ආර්ථික සම්බන්ධතාය. මෙබඳු සම්බන්ධතා වර්ධනයට හිතකර වූ අන්දමට හා උපකාරීවන අන්දමට වෙනස් කරගත යුතුව ඇත.

ග්‍රාමීය නිෂ්පාදන බලවේග වර්ධනයට බාධකවීමේ හේතුවෙන් වෙනසියාවට භාජනය කළයුතු ආර්ථික සම්බන්ධතා කවරේද? ඒවා නම් (අ) ග්‍රාමීය ආර්ථිකය හා නාගරික ආර්ථිකය අතර සම්බන්ධතා සහ (ආ) ග්‍රාමීය ආර්ථික තුළ පවත්නා සම්බන්ධතාය.

වර්තමාන ග්‍රාමීය–නාගරික සම්බන්ධතා පදනම්ව ඇත්තේ නගරය විසින් ගම්බද පළාත් සූරාකෑම මතය. සූරාකෑම යන්නෙන් අදහස් වනුයේ ග්‍රාමීය ආර්ථික අතිරික්තය නාගරික ආර්ථිකය විසින් අත්පත් කරගැනීමය. මෙම සූරාකෑම නොයෙකුත් ආකාරයන්ගෙන් සිදුවේ. ග්‍රාමීය නිෂ්පාදන උපයෝගී කොටගෙන නාගරික වෙළඳුන් අසාධාරණ ලෙස උපයාගන්නා අධික ලාභ ගැන අප මැනවින් දන්නා නමුදු, ග්‍රාමීය හා නාගරික භාණ්ඩ පිළිබඳ වෙළඳ කොන්දේසි මගින් කෙරෙන සූරාකෑම (එනම්:මිල සම්බන්ධය) වඩාත් දරුණුය. වී බුසලක් සඳහා ගොවියාට රු. 18/- ක් ලැබේ.* කපු රෙද්දෙන් නිමැවුණු කමිසයක් සඳහාද මේ හා සමාන මිලක් ගෙවිය යුතුය. කිරි පට්ටිකාරයාට කිරි පයින්ට් එකකට ශත 40 ක් බැගින් ලැබෙන නමුදු ඔහු රටබීම බෝතලයකට ශත 50 ක්ද ඉවත දමන බෝල්පොයින්ට් පෑනකට රු. 1.25 ක්ද ගෙවිය යුතුය. අධික පොළියට මුදල් ණයට දීමෙන්ද ග්‍රාමීය අතිරික්තය නගරය මගින් උකහා ගනු ලැබේ. බොහෝ අවස්ථාවලදී වෙළෙන්දාද ණයහිමියා වන බැවින් ණය සහ පොළිය යන දෙකම කපාගනුයේ අධික ලාභ සහිතවය. නාගරික ප්‍රවාහණ කොන්ත්‍රාත්කරුවන් විසින්ද තමාගේ කොටස අත්පත්කර ගන්නා අතර ප්‍රවාසි ඉඩම් හිමි ක්‍රමය මගින්ද ග්‍රාමීය අතිරික්තය අවශෝෂනය කරගනු ලැබේ.

නාගරිකය මගින් ග්‍රාමීය ආර්ථිකය සූරාකෑම හා නාගරික ආර්ථිකය අධිරාජ්‍යවාදී අර්ථ ක්‍රම මගින් සූරාකෑමක් අතර සමානාත්මතාවයක් දක්නට ඇත. මෙම අවස්ථා දෙකෙහිදීම සිදුවනුයේ වෙළඳාම, ප්‍රවාහණය, ධනායෝජනය හා දේපල අයිතිය යනාදිය මගින් ආර්ථික අතිරික්තය අත්පත්කර ගැනුමයි. ග්‍රාමීය–නාගරික සම්බන්ධතාවයෙහි ලක්ෂණ ගැන විමසා බලන විට නාගරික විදේශ සම්බන්ධයෙහි පිළිබිඹුවක් වන බුද්ධි ගලනයද දැකගත හැකිය. තවද, විදේශීය ආර්ථිකය මගින් සූරාකනු ලබන නාගරික ආර්ථිකයේ උපාංගයක් බවට පත්වී හුදකලාව පවතින්නාක් ලෙස පෙනෙන ග්‍රාමීය අර්ථ ක්‍රමයද නාගරික අර්ථ ක්‍රමය මගින් ලෝක ධනවාදී ආධිපත්‍යය හා සූරාකෑමේ මහා ප්‍රවාහයට ඇදගනු ලබන්

* 1973 හි මිල ගණන් අනුවය.

නේය. අපගේ ග්‍රාමීය ආර්ථිකය මෙයාකාරයෙන් දෙවිධියක සුරාකෑමකට ගොදුරු වේ.

රජය විසින් ආයතනික හා වෙනත් උපක්‍රම මගින් මෙම පරතරය සම තත්ත්වයකට පමුණුවීමට උත්සාහ දරා ඇත. පාරිභෝගික සමුපකාර හා සේවා සමුපකාර දියුණු කිරීම පිණිස රජය මගින් අනුබලදී ඇති අතර සමුපකාර හා ග්‍රාමීය බැංකු ක්‍රමයටද රජය අතදී ඇත. රජය ඉඩම් ප්‍රතිසංස්කරණයක් ඇතිකිරීමට පවා පියවර ගෙන ඇත. රජයේ අලෙවිකිරීම් යෝජනා ක්‍රම ඇති කොට නිෂ්පාදන භාණ්ඩ සඳහා සහතික මිලද නියම කර ඇත. ව්‍යාප්ති හා උපදේශක සේවා සමූහයක් රජය පිහිටුවා ඇති අතර ඇතැම් භෝග සඳහා සහනාධාර ක්‍රම යටතේ පොහොර සපයා ඇත. දිස්ත්‍රික් සංවර්ධන මණ්ඩල හා විමධ්‍යගත අයවැය යටතේ ග්‍රාමීය ප්‍රදේශවලට අරමුදල් සැපයීමටද දූන් අදහස්කර ඇත. මෙම උපාය මාර්ග බොහෙවින් චමත්කාර ජනක වන නමුදු ඒවායේ ප්‍රතිඵල සිත් ඇදගන්නා සුළු නොවේ. මීට හේතුවී ඇත්තේ මෙම ක්‍රියාදාමයෙන් ග්‍රාමීය-නාගරික සංඝටනයට මුල්වූ කරුණු කෙරෙහි කිසිදු බලපෑමක් හෝ ග්‍රාමීය ආර්ථිකය ඇතුලත ආර්ථික සම්බන්ධතාවල වෙනසක් හෝ එමගින් සිදු නොවීමය. කම්කරු නීති මගින් මූලික ප්‍රාග්ධන, කම්කරු පරස්පර විරෝධතා, ලාභ බෙදාගැනීම, කොටස් වියරණය හා කම්කරු මණ්ඩල ආදී ප්‍රශ්න විසඳීමට ගන්නාලද උත්සාහය හෝ ආර්ථික සහයෝගිතාව, වෙළඳ භාණ්ඩ ගිවිසුම්, මූල්‍යාධාර සැපයුම හා අන්තර් ජාතික මුදල් මෙහෙයවීම මගින් මූලික අධිරාජ්‍යවාදී – යටත් විජිතවාදී විරෝධතා විසඳා ගැනීමට තැත්කිරීම හෝ හුදෙක් ප්‍රතිසංස්කරණවාදී හා නිෂ්ඵල පියවරවල් බව සඳහන් කළ යුතුය.

ග්‍රාමීය නාගරික පරස්පර විරෝධතාවයේ සාරය නම් ග්‍රාමීය ආර්ථිකය නාගරික ආර්ථිකයේ ආධිපත්‍යයට හසුව තිබීමයි. සමාජයේ මෙන්ම ස්වභාව ධර්මයෙහිද එකිනෙකට පරස්පර විරෝධීවූ අංග දෙකක්, අන්‍යොන්‍ය පරායත්තතාවයෙන් යුතුවන බැවින්, ඒකකයක් වශයෙන් පැවතිය හැකි නමුදු ඒවාට සම හවුල්කරුවන් වශයෙන් තනි තනිව පැවතිය නොහැක. එකක් ආධිපත්‍යය දරණ අතර අනික අධීනව පවතී. ඕනෑම ප්‍රපංචයක ගති ලක්ෂණය නිර්ණය වනුයේ, එහි පරස්පර විරෝධතාවයේ ප්‍රබලතම ලක්ෂණ ඇසුරිනි. අංග දෙකක් අතර පවතින අන්‍යොන්‍ය සම්බන්ධතාවයේ කවර වෙනසියාවක් හට ගැනුනද, වඩා ප්‍රබල අංගය ප්‍රබලව පවතී නම් ප්‍රපංචයේ ස්වභාවයද මූලික වශයෙන් නොවෙනස්ව පවතී. ප්‍රමාණාත්මක වෙනස්කම් මෙන් නොව, ප්‍රපංචයක් සාරාත්මක වශයෙන් හා ගුණාත්මක වශයෙන් වෙනස් වනුයේ ප්‍රබල අංගය යටපත්ව යටපත්වූ අංගය ප්‍රබල වුවහොත් පමණි. එමනිසා අන්‍යොන්‍ය පරායත්තතාවයෙන් යුතු වූ හා සංඝටනයෙන් යුතුවූ ග්‍රාමීය-නාගරික සම්බන්ධතාවයෙහි ගුණාත්මක වෙනසියාවක් ඇතිවීමට නම්, ග්‍රාමීය ආර්ථිකය ප්‍රබලවී නාගරික ආර්ථිකය යටපත් විය යුතුය. දැනට උද්ගතව ඇති තත්ත්වය යටතේ, ග්‍රාමීය නිෂ්පාදන බලවේග බැඳ දමා ඇති යදම්වලින් එය මුදවාගත හැකි එකම මාර්ගය මෙයයි. මීට වඩා දුර්වල ප්‍රතිකර්මයකින් සහනශීලී විසඳුමක් පමණක් ලබාගත හැකිවුවද, එමගින් ග්‍රාමීය ආර්ථිකයේ මූලික වෙනසියාවක් ඇති නොවනු ඇත.

ඊටම ආවේණික වූ ස්වාධීන ප්‍රවර්තන ශක්තියෙන් යුක්තවූ හා ග්‍රාමීය ආර්ථිකයද යටත් අංගයක් වශයෙන් උපයෝගී කරගන්නාවූ නාගරික ආර්ථිකයක් පවතින රටක නාගරික-ග්‍රාමීය සම්බන්ධතාවයේ මූලික වෙනසක් සිදු කිරීමට අවශ්‍ය නොවනු ඇත. එසේ වුවද, ස්වෝත්පාදක නොවන අර්ථ ක්‍රමයක් නැතිවූද විදේශීය තාක්ෂණය උපකරණ, යෙදවුම් හා කෞශල්‍යය ආදියෙහි පිහිටක් නැතිව සංවර්ධනය කරා යා නොහැකිවූද එසේ ලබන සේවා සඳහා ගෙවීමට ආදායම් මාර්ගයක් නැත්තාවූද නාගරික ආර්ථිකයක් පවතින ශ්‍රී ලංකාව බඳු රටවල එබඳු ආර්ථිකය දුර්වල තත්ත්වයට හා මුළුමනින්ම අනුන්ගෙන් යැපෙන තත්ත්වයට පත්වීගෙන එන්නේය. එම නිසා එබඳු ප්‍රපාතයකට මේ රට ඇද නොවැටීමට නම් නාගරික ආර්ථිකයට දෙවන තැන දිය යුතුය.

නාගරික ආර්ථිකය ග්‍රාමීය ආර්ථිකයෙන් යටපත් කිරීම යනුවෙන් අදහස් කරන්නේ කුමක්ද? ආයෝජනය, පර්යේෂණ හා තාක්ෂණික නවීකරණය, පුහුණු සේවකයන් වියෝජනය කිරීම, අභ්‍යන්තර අලෙවිකිරීම් කටයුතු හා වෙළඳ කොන්දේසි, නිවාස සැපයීම්, ප්‍රවාහණය, අධ්‍යාපනය, සෞඛ්‍යය පරිපාලනය හා සංස්කෘතික කටයුතු ආදිය පිළිබඳ රජයේ ප්‍රමුඛතා, ප්‍රතිපත්ති, ආකල්ප හා චින්තනය මුළුමනින්ම වෙනස් කිරීමක් මින් අදහස් කෙරේ. මේ සඳහා රජය විසින් නාගරික ආර්ථිකයට වැය කළ යුතු සම්පත් ග්‍රාමීය ආර්ථිකය තුළ වැඩි වැඩියෙන් ආයෝජනය කළ යුතුය. නාගරික ආර්ථිකය සඳහා වෙන් කළ යුත්තේ ග්‍රාමීය නිෂ්පාදන බලවේග සංවර්ධන කිරීමෙහිලා උපස්ථම්භක වන සම්පත් පමණි. නාගරික ආර්ථිකය උපාංග තත්ත්වයකට පත්කර එහි සංවර්ධන අරමුණු හා වේගය ග්‍රාමීය ආර්ථිකයේ සංවර්ධන අවශ්‍යතා මගින් නිර්ණය කරනු ලැබිය යුතුය.

ආයෝජන ක්ෂේත්‍රයෙහි ලා රජය විසින් ගම්වලට විදුලිය සැපයීම සඳහා උසස් ප්‍රමුඛත්වයක් ලබාදිය යුතුය. ග්‍රාමීය නිෂ්පාදන බලවේගයන්හි බල ශක්ති පදනම වනුයේ විදුලියයි. මෙයින් අදහස් වනුයේ ග්‍රාමීය ආර්ථිකයට අඩු වියදමකින් බලය සැපයුමය. එමනිසා විදුලිය උත්පාදනය, සංප්‍රේෂණය, බෙදාහැරීම හා ආරක්ෂක ක්‍රම වියදම් අඩු ඒවා විය යුතුමය. ට්‍රාන්ස්ෆෝමර්, මෝටර්, මීටර්, ඉන්සියුලේටර්, පරිපථ කඩනයන් ආදිය නිපදවීම සඳහා අනුයාත විදුලි උපකරණ නිපදවීම පිණිස කර්මාන්තශාලා මුළුමනින්ම හෝ කොටස් වශයෙන් හෝ ගම්බදව පිහිටුවිය යුතුය. ගම්වලට විදුලිය සැපයීමත් සමගම ප්‍රමුඛත්වය ලබාදිය යුතු අනිකුත් ආයෝජන නම් කෘෂිකර්මය, කෘෂිකාර්මික ආම්පන්න නිෂ්පාදනය කිරීම හා කෘෂි පාදක ග්‍රාමීය කර්මාන්තය දිගුකලකින් ප්‍රතිඵල ලබාදෙන නව වාරිමාර්ග ක්‍රම දියත් කිරීමට මත්තෙන් වැව් ප්‍රතිසංස්කරණය කිරීමෙන් වගා කළහැකි වගුරු බිම් ප්‍රතිසංස්කරණ කටයුතු ආරම්භ කළ යුතුය. ආහාර පරීක්ෂණය හා පිරිසැකසුම් කිරීම, සීනි හා කඩදාසි නිෂ්පාදනය, බලවේග රෙදිපිළි කර්මාන්තය, දුව පදම් කිරීම, සුසන්ධ තෙල් ආසවනය කිරීම, පොල්කටු, කොහුබත්, ලීකුඩු හා ඓන්ද්‍රික කසල බඳු අපද්‍රව්‍ය උපයෝගී කරගැනීම ආදී වූ කෘෂිපාදක ග්‍රාමීය කර්මාන්තවලට අවශ්‍ය කෘෂිකාර්මික උපකරණ හා සරල මෙවලම් නිෂ්පාදනය කිරීමද කළ යුතුව ඇත. ආයෝජනයෙහි ලා මීලඟට ප්‍රමුඛත්වය දිය යුත්තේ ගැමි ධීවර කර්මාන්තය, බෝට්ටු තැනීම හා පිහන් කර්මාන්තය හා දේශීය ගව පට්ටිවල තත්ත්වය උසස් කිරීම සඳහා පට්ටි ගොනුන් ලබාදීම හා සිංචන පහසුකම් සැලසීම සඳහාය.

ආයාතික උපකරණ හා ද්‍රව්‍ය පදනම් කර ඇති මිනිස් ශ්‍රමය නොව යන්ත්‍ර සූත්‍ර වැඩි වශයෙන් යොදගන්නා කර්මාන්තවලටද, විදේශීය යන්ත්‍රසූත්‍ර මත රඳා පවත්නාවූද විදේශීය වෙළඳ පොළෙහි දැඩි අස්ථිරත්වයටද භාජනය වන අපනයන අභිමුඛ කර්මාන්තවලටද නිමි භාණ්ඩ වැඩිහරියක් අපනයනය කරනු ලබන එකලස් ක්‍රමය මගින් භාණ්ඩ නිෂ්පාදනය කරන කර්මාන්තවලටද මෙම ආයෝජන ක්‍රමය තුළ තැනක් නොලැබී යනු ඇත. විනිමය වෙන්කර දීම, කපාහැරීම් නිසා මෙම එකලස් නිෂ්පාදන කර්මාන්ත දැනටමත් අභාවයට යමින් පවතී. වැඩිකල් යාමට මත්තෙන් විදේශීය යෙදවුම් මත රඳාපවත්නා සෑම කර්මාන්තයකටම විදේශ විනිමය දුෂ්කරතාවයනට මුහුණ පෑමට සිදුවනු ඇත. එමනිසා රජයේ ආයෝජන ප්‍රමුඛතා වෙනස්කර ග්‍රාමීය නිෂ්පාදන බලවේග සංවර්ධනය කිරීම උදෙසා සියළුම සම්පත් යෙදවීම රජය විසින් වහාම කළ යුතුව ඇත්තේය. මෙය වූ කලී නාගරික කම්කරුවන් සේවයෙන් ඉවත් කිරීමේ හා නාගරික ආර්ථිකය බිඳ වැටීමේ ප්‍රතිවිපාකවලින් එල්ලවන පහර මඳක් බාල කරගත හැකි එකම මාර්ගයයි.

මෙම පූර්ණ උපාය ක්‍රමයට අනුකූලව රජය විසින් පර්යේෂණ හා තාක්ෂණික නවීකරණය පිළිබඳ ප්‍රමුඛතා, විෂය ප්‍රමාණය, මාර්ග හා ආකල්පයන්ද වෙනස්කළ යුතුය. මෙම ක්ෂේත්‍රයන්හි ලබාගත හැකි සියළුම නිපුණතා හා දැනට ගම්බඳ තාක්ෂණික විප්ලවයක් ආරම්භ කිරීමේ අරමුණ උදෙසා යොමු කරවිය යුතුය. පර්යේෂණ විද්‍යාඥයන්, ඉංජිනේරුවන්, කාර්මික ශිල්පීන් හා වෙනත් පුහුණු සේවකයන් ඔවුන්ගේ රසායනාගාර, කාර්යාලිය මේස, සාකච්ඡා සභා හා සාපේක්ෂක වශයෙන් සැපවත්වූ නාගරික

දිවියෙන් මෑත්ව ගැමියන්ට උගන්වන අතරම ඔවුන්ගෙන්ද ඉගෙන ගනිමින් (උගනිමින්) ගැමියන් අතර විසීමට හා ඔවුන් සමඟ එක්ව වැඩ කිරීමටද සැලැස්විය යුතුය. ගැමි ජනතාවගේ පූර්ණ හා බුද්ධිමත් සහභාගිත්වය ඇතිව කෘෂිකාර්මික පර්යේෂණ වගා බිමෙහිදීත්, තාක්ෂණික වැඩි දියුණු කිරීම් කටයුතු කම්මලේදීත් පැවැත්විය යුතුය. ඈත අතීතයේ සිට අනුන්ගෙන් යැපෙන්නට පුරුදුවීම නම් පාපයෙන් ගැමි ජනතාව මුදාගත යුතුය. ගම සදාකාලික නිද්‍රාවෙන් අවදිකළ යුතුය. ආත්මය සූරාකෑමෙන්ද, මනුෂ්‍යත්වය දීන භාවයට පැමිණවීමෙන්ද සිය පැවැත්ම උදෙසා නගර කරා ඇදීයාමෙන්ද ගැමි ජනතාව ගලවාගෙන බුද්ධිමය ප්‍රබෝධයක් ගැමියන් තුළ ඇතිකළ යුතුය. ඉගැන්වීමට හා ඉගෙනුමට උනන්දුවක් දක්වන නිපුණත්වයෙන් යුතු හා දැනුමැති නාගරික ජනයා ගම්වලට ගොස් සිත් ඇදගන්නා සුලු සාකච්ඡා මගින්ද, නිර්මාණාත්මක සිතුවිලි මගින්ද, තාක්ෂණික නවීකරණය මගින්ද නිෂ්පාදන කටයුතු මගින්ද ගමට නවෝදයක් ලබාදිය යුතුය.

රටේ අස්සක් මුල්ලක් නෑර සමුපකාර අලෙවි කිරීම් හා ණය දෙන ආයතන සමූහයක් පිහිටුවීම මගින් අභ්‍යන්තර අලෙවිකිරීමේ විෂය පථයෙහි නාගරික අතර මැදියන් ග්‍රාමීය ආර්ථිකය සූරාකෑම සහමුලින්ම නවතාලිය යුතුය. මෙම කර්තව්‍ය කොතරම් භාරදූර හා අත්‍යාවශ්‍යද කිවහොත් එය මේ දක්වා කළ පරිදි සමුපාකාර පරීක්ෂකවරු ටිකදෙනෙකු අතට පත් නොකළ යුතුය. රජය විසින් නාගරික ආර්ථිකයේ රාජ්‍ය හා පුද්ගලික අංශයන්හි සංවිධානාත්මක කළමනාකරණ හා ගණකාධිකරණ කුශලතා ඇති අය එයින් ඉවත් කරගෙන මෙම කාර්යයෙහි නියුතු කරවිය යුතුය. අද බොහෝ සෙයින් ඌන උපයෝගීකරණයට භාජනය වී ඇති නාගරික කුශලතාවන්හි හරය ග්‍රාමීය ආර්ථිකයේ පසුබෑස්ම නවතාලීමට දියත් කරනු ලබන සටනේ පෙරමුණට ගෙන ආ යුතුය. ක්‍රම සම්පාදන අධිකාරියේ මූලික වගකීම වියයුත්තේ මේ මුළු මහත් ව්‍යාපාරය සැලසුම් කිරීම, සංවිධානය කිරීම හා එය මෙහෙයවීමය.

ගම විසින් නගරය සිය ආධිපත්‍යය යටතට හසුකර ගැනීම යන්නෙන් මීට වඩා ගැඹුරු අර්ථයක් පළවේ. එනම් ග්‍රාමීය නිෂ්පාදකයාට නාගරික පාරිභෝගිකයාට වඩා වැදගත් තැනක් හා ග්‍රාමීය පාරිභෝගිකයාට නාගරික නිෂ්පාදකයාට වඩා වැදගත් තැනක් ලබාදීමද මෙයින් අදහස් කෙරේ. එමනිසා ග්‍රාමීය නාගරික වෙළඳ භාණ්ඩවල වෙළඳ කොන්දේසි ග්‍රාමීය අංශයට වඩා හිතකර අන්දමට වෙනස්කළ යුතුය. එහි ප්‍රතිවිපාකයක් වශයෙන් නාගරික සමාජයේ සෑම අංශයකම ජීවන තත්ත්වය පහත වැටෙනු ඇත. මෙය ග්‍රාමීය ජීවන තත්ත්වය නංවාලීමෙහිදී පැහැර නොහැර ඉටුවිය යුතු අවශ්‍යතාවයක් ලෙස පිළිගත යුතුය. ග්‍රාමීය හා නාගරික ජීවන තත්ත්වයන් එක්වර නංවාලීමේ ආකල්පය වූ කලී තැවුලට පත් නාගරිකයන්ගේ සන්තානය සන්සුන් කිරීමට යොදගන්නා මිථ්‍යා සංකල්පයක් පමණි.

නාගරික නිවාස ඉදිකිරීම හා ප්‍රවාහණ පහසුකම් සැලසීම වෙනුවෙන් සම්පත් ආයෝජනය කිරීම නවතාලිය යුතුය. නාගරික නිවාස ප්‍රශ්නය හෝ ප්‍රවාහණ ප්‍රශ්නය හෝ නිරාකරණය කරගැනීමට අපොහොසත් තත්ත්වයක පවත්නා නාගරික අර්ථ ක්‍රමයට විසඳුමක් ලබාගත හැක්කේ ග්‍රාමීය ආර්ථිකයේ ශීඝ්‍ර සංවර්ධනයෙනි. එමගින් සංක්‍රමණ දිශාව මුළුමනින්ම වෙනස් වනු ඇත. මෙම අවධියේදී නාගරික නිවාස හා ප්‍රවාහණ වෙනුවෙන් මුදල් වැය කිරීම නොනිසි කාර්යයන් උදෙසා සම්පත් වැය කිරීමකි. උද්‍යෝගිමත් ග්‍රාමීය ආර්ථිකයේ මිනිස් බල අවශ්‍යතාවලින් නාගරික නිවාස ප්‍රශ්නයට බුරුලක් ලැබෙන තෙක් නගරවල ජනයාට පැල්පත් හා මුඩුක්කුවල විසීමට සිදුවනු ඇත. තවත් අවුරුදු ගණනාවක් ඔවුහු තදබද වූ බස්රථ, අබලන් මෝටර් රථ හා වලවල් සහිත මහාමාර්ග ප්‍රයෝජනයට ගත යුත්තෝ වෙති. නාගරික මහාමාර්ග පුළුල් කිරීම, ගල්තාර දැමීම, රබර් මිශ්‍රණ යෙදීම වෙනුවට මංමාවත් හා ඇළ මාර්ග මගින් ග්‍රාමීය ආර්ථිකය නගරය සමඟ සම්බන්ධ කිරීමට ප්‍රමුඛත්වය ලබාදිය යුතුය. නාගරික ජනයා ප්‍රවාහණය කිරීමට වඩා ග්‍රාමීය නිෂ්පාදන භාණ්ඩ ප්‍රවාහණය කිරීමට ප්‍රමුඛත්වය ලබාදිය යුතුය. අධ්‍යාපනය හා සෞඛ්‍ය සේවා සම්බන්ධයෙන් පවත්නා ප්‍රමුඛතාවන්ද නගරයෙන් ගමට නැඹුරු කළ යුතුය. නගරයට කරන වියදම් නවතා දමා ගම්බද පාසැල් හා ආරෝග්‍ය ශාලාවලටද අවශ්‍ය සේවක මණ්ඩල හා උපකරණ සැපයීම කළ යුතුය. ගම්බද පළාත්වලට පුහුණු සේවක කොටස් යොමුකර වීමේදී ගුරුවරුන් හා වෛද්‍යවරුන්ද ඊට ඇතුළත් කළ යුතුය.

ග්‍රාමීය ආර්ථිකය වඩාත් ප්‍රබලවූ හවුල්කරු වන සංවර්ධන උපක්‍රමයකින්, පරිපාලනය හා තීරණ ගැනීම සම්බන්ධයෙන් ප්‍රබල වෙනස්කම්වලට තුඩුදෙන විමධ්‍යගත කිරීමක් අදහස් කෙරේ. රජයේ ආදායමෙන් අඩක් ගිල දමා එයිනුදු තෘප්තිමත් නොවන අනුන්ගෙන් යැපෙන නිලධාරී තන්ත්‍රය කඩා බිඳ දැමිය යුතුය. ලිපිගොනු ගෙනයන්නන්, ලියන්නන්, වාර්තා ලියන්නන්, පූර්වාදර්ශ ධූර්තයන්, සම්මේලනවලට සහභාගිවන්නන් රටේ ආර්ථිකයට දැරිය නොහැකි බරකි. මොවුහු වඩා ඵලදායී කර්තව්‍යයන්හි නියුතු කරවිය යුත්තෝය. ප්‍රශ්නය වී ඇත්තේ ඔවුන් දවසට පැය අටක් වැඩ කිරීමට සැලැස්වීම නොවේ. මක්නිසාද යත් ඔවුන් දවසට පැය දහසයක් 'වැඩ කළත්' ඔවුන්ට වැදගැම්මක් ඇති කිසිත් නිපදවිය නොහැකිවන අතර කඩදාසි, ලිපිගොනු, කැබිනෙට්ටු යතුරු ලියන, හා විදුලි බලය ආදිය වෙනුවෙන් වැයකිරීමට සිදුවන මුදල තවත් වැඩිවනු ඇත. නිලධාරීන් අඩුවෙන් වැඩකළ පමණට රටේ ආර්ථිකය මත පැටවී ඇති බර සැහැල්ලු වනු ඇත.

වර්තමාන නාගරික, ග්‍රාමීය සම්බන්ධතාවය වෙනස් කිරීමට මේ සියල්ල හැර කළයුතු තවත් බොහෝ දේ ඇත. ගමට නව ප්‍රබෝධයක් ලබාදීමේ කර්තව්‍යයෙහිදී අතපසු නොකළයුතු කරුණකි. එහි සංස්කෘතික පුනරුත්ථාපනය සම්ප්‍රදායික ගී හා නැටුම් වෙනසියාවේ හා ප්‍රගතියේ නව විෂය ප්‍රමාණය අනුව වර්ධනය කර සාරවත් කළ යුතුය. අව්‍යාජ ජාතික සංස්කෘතියක් බොහෝ සංස්කෘතීන්ගේ මිශ්‍රණයක්වූ නාගරික නිසරු මුඩු බිමෙහි කිසි විටෙක වැඩිදියුණු වන්නේ නැත. නාගරිකය යටපත් කිරීමේ කාර්යාවලියේ කොටසක් වශයෙන් නගරවල භාවිතවන උසස් සමාජයට වැද්ද නොගන්නා බස්වහර හා සංස්කෘතිය අද වැජඹෙන අග්‍ර ස්ථානයෙන් බිමට ඇද දැමිය යුතුය. ජීවිතයේ හා චින්තනයේ සෑම විෂය පථයකටම අයත් නාගරික වරප්‍රසාද හැමෙකක්ම කිසිදු අනුකම්පා විරහිතව මුලිනුපුටා දැමිය යුතුය. නාගරික ආර්ථිකය ග්‍රාමීය ආර්ථිකයෙන් යටපත් කිරීමේ මූලික අර්ථය මෙයයි.

අපගේ නගරවල අනාගතය කුමක්ද? මේවා කෙමෙන් පරිහානියට පත්ව අවසානයේදී අභාවයට පත්විය යුතුද? නැත. නාගරික–ග්‍රාමීය සම්බන්ධතාව පරස්පර විරෝධී වූ එකක් පමණක් නොව අන්‍යොන්‍ය රැඳියාවෙන්ද යුතු වූවකි. නාගරික ආධිපත්‍යයට හසුවූ හා සූරාකෑම්වලට ගොදුරුව ඇති ග්‍රාමීය නිෂ්පාදන බලවේග එකී ග්‍රහණයෙන් මුදාහළහොත් ශීඝ්‍ර හා ස්වාධීන වර්ධනය සඳහා ඉඩකඩ එයට ඇත. එමනිසා මේ සම්බන්ධය තුළ ගුණ විෂයක විප්ලවකාරී වෙනසියාවක් ඇතිකළ යුතුය. මෙය මුදුන්පත්කර ගත හැකිවනුයේ ආධිපත්‍ය කාර්යභාරය හා පරාධීන කාර්ය භාරයද විපර්යාසයකට පත්කළහොත් පමණි. මෙම ඝට්ටනය මෙයාකාරයෙන් නිරාකරණය කර ග්‍රාමීය ආර්ථිකයේ ආධිපත්‍යය ප්‍රතිෂ්ඨාපනය කළ පසු අන්‍යොන්‍ය රැඳියාව ග්‍රාමීය–නාගරික සම්බන්ධතාවයේ මූලික අංගය බවට පත්වනු ඇත. ග්‍රාමීය ආර්ථිකයේ ඉහළ නැගීම සමඟම එහි කණිෂ්ඨ සහභාගිකයකු වශයෙන් නාගරික ආර්ථිකයද වර්ධනය වනු ඇත. නගර නැවතත් පණ ගැන්වෙනුයේ ග්‍රාමීය ආර්ථිකයේ පිළිලයක් වශයෙන් හා විදේශ අර්ථ ක්‍රම මගින් සූරා කෑමේ මධ්‍යස්ථානයක් වශයෙන් නොව, ග්‍රාමීය ආර්ථිකයට ආධාර කරන උපාංගයක් වශයෙනි. මෙම ක්‍රියාවලිය වනාහි මෙතැනින්ම අවසන් නොවන්නේය. ග්‍රාමීය නිෂ්පාදන බලවේග තවදුරටත් සංවර්ධනය වීම සමගම සමබර අර්ථක්‍රම පවත්වාගෙන යාමට හැකිවේ. මේ සඳහා නැවතත් කර්මාන්ත සේවා හා තීරණ ගැනීම නාගරික මධ්‍යස්ථානවල කේන්ද්‍රගත කිරීමේ අවශ්‍යතාව ඇතිවේ. ග්‍රාමීය ආර්ථිකයේ ගැබ්ව ඇති විකේන්ද්‍රනය, කේන්ද්‍රගත කිරීම සඳහා ඇති අවශ්‍යතාව සමඟ එවිට ගැටීමක් වීමට ඉඩ ඇත.

විකේන්ද්‍රනය හා කේන්ද්‍රනය නිරපේක්ෂ නොවේ. අද ග්‍රාමීය නිෂ්පාදන බලවේග මුදාහැරීම සඳහා අවශ්‍යව ඇති විකේන්ද්‍රනය, නාගරික නිෂ්පාදන බලවේග වර්ධනය කිරීමෙහිලා බාධකයක් වනු ඇත. 'නාගරික කේන්ද්‍රනය' අනාගත අර්ථ ශාස්ත්‍රඥයකුගේ මිථ්‍යාග්‍රාහී මතයක් වීමට ඉඩ ඇත. නාගරික ග්‍රාමීය සම්බන්ධතා වල චලනය හේතුකොටගෙන යළිත් එම සම්බන්ධතාවයේ අධිපති හා අධීන කාර්යභාරයන් විපර්යාස කිරීමට අවශ්‍යතාවක් උද්ගත වනු ඇත. නගර හා ග්‍රාම එකිනෙකින් වෙන්ව හඳුනාගත නොහැකි තත්ත්වයට පත්වීමේ ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් මේ දෙක අතර පවත්නා විරෝධය අවසාන වශයෙන් මැකීයන තෙක් මෙම සඞ්ඝටනය කෙළවර නොවනු ඇත. බොහෝ කාලයක් ගතවන තුරු මේ තත්ත්වය පවතිනු ඇත. අප රටෙහි අනාගත පරම්පරාවන් අපට බටහිරින් උරුම වූ අසීමිත නාගරික කාර්මික සංස්කෘතියට පිටුපා, ඊට ආවේනික වූ රුදුරු ඵලවිපාකවලින් මිදීම සඳහා එහි භෞතිකවාදී ප්‍රතිලාභ ප්‍රතික්ෂේප කිරීමට ඉඩ ඇති බැවින්, අප ආර්ථික විශ්ලේෂකයාගේ විෂය පථයෙන් ඈත්ව ශාස්ත්‍රකාරයෙකුගේ විෂය පථයට වඩා සමීපවීමේ අන්තරායද මේ ප්‍රශ්නයේදී මතු වන්නේය. එසේ වුවහොත් නාගරික–ග්‍රාමීය දයලෙක්තිවාදය ඉතිහාසයේ පෙර නොවූවිරූ ලෙසකින් මෙරටේ විකාශනය වීමටද ඉඩ ඇත්තේය.